

Sygn. akt I CSK 944/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa "C." S.A. w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt VI ACa 789/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na drugiej i ostatniej - spośród wymienionych – przesłankach (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego, z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

Co prawda przedstawiony wywód zasadniczo spełnia te wymagania, jednak zarysowany w nim problem, dotyczący wykładni art. 299 § 1 k.s.h., został sformułowany w oderwaniu od przyjętego za podstawę zaskarżonego wyroku ustalenia, że skarżąca nie wykazała, iż zaprzestała wykonywania czynności członka zarządu spółki. Stosownie zaś do art. 398³ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami stanu faktycznego dokonanymi przez sądy powszechne; rozwianie wątpliwości interpretacyjnych przedstawionych przez skarżącą nie miałoby wpływu zatem wpływu rozstrzygnięcie sprawy.

Pozwana podniosła, że oczywista zasadność skargi wynika z przytoczonych podstaw skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienia. W związku z powyższym należy podkreślić, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia

2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawionym przez skarżącą brakuje tych ostatnich elementów. Nie wskazano w ogóle, którego przepisu prawa miałyby dotyczyć naruszenie prowadzące do oczywistej zasadności skargi; nie wyjaśniono również, na czym miałyby polegać kwalifikowana postać naruszenia konkretnego przepisu. Należy podkreślić, że odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie czyni zadość prawidłowemu uzasadnieniu przyczyn, dla których skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2008 r., II PK 312/07 oraz z dnia 10 marca 2011 r., III UK 170/10 – nie publ.).

Na marginesie wypada zauważyć, że powoływanie się na oczywistość skargi i konieczność dokonania wykładni prawa wzajemnie się wyklucza. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).